

Resposta al Conseller d'Economia de Madrid i al trasllat d'empreses catalanes

El debat de la independència està mostrant la manca d'arguments per part de l'unionisme en tots els camps, però de forma especialment crua en matèria econòmica. L'espòli al qual l'economia catalana està sotmesa és de tal magnitud i durada que difícilment es pot amagar, un cop el poble català n'ha estat conscient de forma col·lectiva.

Per això volem aportar informació en relació amb les declaracions del passat 19 d'agost del conseller d'Economia de la Comunitat Autònoma de Madrid, Enrique Ossorio, segons les quals, d'un estudi d'Axesor es desprèn que "més de 1.000 empreses han traslladat la seu social de Catalunya a Madrid en els darrers 3 anys per causa de les polítiques d'atracció d'empreses adoptades per la Comunitat Autònoma de Madrid". La Gaceta en la seva edició del 26 d'agost i l'ABC en alguns editorials han parlat del tema de la deslocalització d'empreses per la "deriva sobiranista catalana". Aquest article desmenteix aquestes visions interessades i esbiaixades.

Fem una anàlisi de la situació:

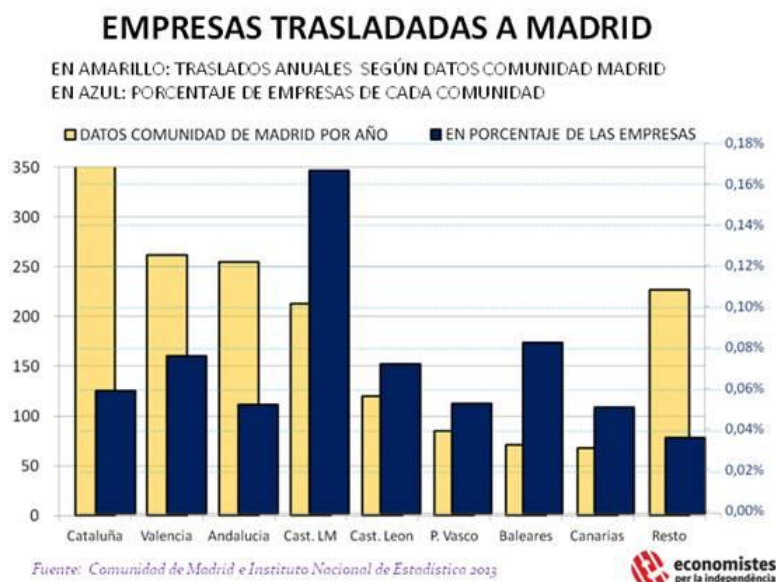
a.- 1.060 empreses en tres anys dona una mitjana de 353 empreses/any. Tenint en compte els esforços de la política radial (tot comença i acaba a Madrid) i centralista de l'Estat (AVE, autovies, AENA), que ha rebut un impuls inusitat els darrers 30 anys, **no es pot dir que el ritme de "transferència" d'empreses cap a Madrid sigui un èxit** precisament. Perquè la realitat és que el model radial està dissenyat per engreixar Madrid, absorbint recursos a costa de les zones perifèriques, molt més actives i dinàmiques econòmicament parlant.

b.- Del total d'empreses "transferides" cap a Madrid en aquest tres anys, les catalanes representen un 20% del conjunt de les empreses que han traslladat el seu domicili des de tot l'Estat. Per tant, en línia amb el pes de Catalunya al PIB espanyol. Quan específicament es fa referència al fet que les empreses de Catalunya se'n van a Madrid (se suposa que espantades pel procés sobiranista), **ens preguntem si ha pensat el conseller madrileny si també hi ha debat sobiranista a Castella-la Manxa (679 empreses cap a Madrid), el País Valencià (784) o Andalusia (763) que motiví que hi hagi empreses d'aquestes comunitats autònomes que també vagin cap a Madrid.** Per què d'aquestes no n'ha dit res? Tampoc no ha dit res de quantes empreses s'han traslladat des de la resta d'Espanya a Catalunya. D'això no en dona dades.

c.- Per poder conèixer qualitativament com es materialitza aquesta transferència d'empreses caldria fer-ne un examen en profunditat. Hi ha casos de reorganització empresarial (COBEGA), d'altres estan motivats per compres i adquisicions (Arbora-Ausonia comprada per Procter & Gamble, Schleker comprada per DIA)... De ben segur que també hi ha casos relacionats amb els tipus de l'impost sobre el patrimoni i de l'impost de donacions que són més alts a Catalunya; i segurament altres casos són conseqüència del debat que hi ha hagut a Catalunya sobre el possible restabliment de l'impost de successions, que motiva les classes benestants a traslladar la seva residència (ni que sigui nominalment) a altres comunitats autònomes mitjançant **societats patrimonials** i a alguns directius a fixar el seu domicili a Madrid, on el tracte fiscal pel que fa a l'impost sobre la renda els és més favorable pel sou que cobren.

d.- Quantes empreses hi ha a Catalunya? Segons les dades de l'IDESCAT, al tancament de l'any 2012 hi havia més de 592.000 empreses amb seu a Catalunya. Si comptem els establiments empresarials a Catalunya (incloent per tant les instal·lacions de les empreses que no hi tinguin

la seva seu) la xifra puja per damunt de 602.000 empreses. Segons l'INE a Espanya a la mateixa data hi havia 3.199.000 empreses. En podem extreure dues conclusions: 1) Catalunya té el 18,5% d'empreses i el 18,8% d'establiments empresarials (centres productius) de tot Espanya i 2) no és agradable que en marxi cap, però què en marxin 353 en un any representa **una pèrdua del 0,06% tant d'empreses com d'establiments empresarials** (i com hem dit abans una bona part poden ser patrimonials atretes per una competència fiscal interessada), percentatge molt reduït que demostra un **fracàs de l'atracció per motiu de capitalitat**. El gràfic següent ho mostra amb tota claredat:

En el cas de Catalunya, 353 empreses per any, que signifiquen encara no el 0,06% del total de les empreses existents al nostre país.

e.- La duresa de les inspeccions fiscals a Catalunya **també hi té a veure en algun cas en la decisió de trasllat de l'empresa. Aquest fet és conegut entre els assessors fiscals, companys de la nostra professió: les inspeccions fiscals a Catalunya i a la resta d'Espanya són diferents**. En aquest sentit, un article[1] publicat a La Vanguardia el 22 de febrer d'enguany es feia ressò de la competència deslleial, en matèria d'inspeccions fiscals, que fan algunes autonomies. **Potser la qüestió no és que a molts empresaris els faci por la independència, sinó que estan esperant un marc institucional diferent, de més qualitat democràtica i on se'ls doni més seguretat jurídica en tots els terrenys, també en el tracte fiscal.**

f.- **Les dades econòmiques mostren una realitat ben diferent** de la que vol fer veure el conseller madrileny.

La realitat és que Catalunya aporta el 26% del total de les exportacions espanyoles, primer lloc del rànquing a Espanya i que el passat 2012 el nombre de companyies catalanes exportadores ha assolit un nou rècord: més de 46.000 empreses exportadores a Catalunya amb un creixement el 2012 de 2.732 companyies, gairebé el triple de les que han marxat a Madrid en 3 anys.

A Catalunya s'han creat 15.700 empreses el 2012. El 17,9 % del total estatal.[2]

Respecte a l'Estat espanyol, la taxa d'activitat emprenedora a Catalunya és del 7,88%, molt per sobre de la mitjana de l'Estat (5,7%) i a forta distància de la segona comunitat més emprenedora, Andalusia, que té una taxa del 6,09%.[3]

g.- Finalment, el Financial Times, s'afegeix a altres informes semblants quan dona dades de **zones amb més atractiu per a captar inversió estrangera a Europa**, i Catalunya ocupa ni més ni menys que la segona posició en atractiu per a la inversió estrangera durant la primera meitat del 2013.

Com a conclusió, podem afirmar que les declaracions del conseller Ossorio i les informacions i editorials de diaris com La Gaceta, ABC o La Razón, mostren un interès per llançar ombres de dubte sobre l'economia catalana i les seves possibilitats i no disposen d'una base argumental sòlida; més aviat semblen tenir una intencionalitat de desprestigiar el procés de canvi en què està immersa la societat catalana.

Com a economistes afirmem que els trasllats d'empreses són habituals dins de l'economia catalana, i que si es produeixen en les xifres esmentades entren dins dels paràmetres previsibles. Les xifres econòmiques analitzades a l'article són un exemple que Catalunya disposa d'una base empresarial sòlida cada cop més internacionalitzada i amb opcions per aprofitar les oportunitats que s'obriran amb el nou estat independent.

Àlex Furest. Membre d'Economistes per la Independència. Sectorial d'Economia de l'ANC.

David Ros Serra. Coordinador d'Economistes per la Independència. Sectorial d'Economia de l'ANC.
24/08/2013.

